



Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 136/14

Λουξεμβούργο, 9 Οκτωβρίου 2014

Απόφαση στην υπόθεση C-428/13
Ministero dell'Economia e delle Finanze κ.λπ. κατά
Yesmoke Tobacco SpA

Ο ελάχιστος ειδικός φόρος καταναλώσεως που επιβάλλει η Ιταλία με συντελεστή 115 % στα τσιγάρα των οποίων η τιμή είναι κατώτερη των τσιγάρων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής είναι αντίθετος προς το δίκαιο της Ένωσης

Ένας τέτοιος ειδικός φόρος καταναλώσεως προκαλεί νόθευση του ανταγωνισμού

Η οδηγία περί «ειδικών φόρων καταναλώσεως που εφαρμόζονται στα βιομηχανοποιημένα καπνά»¹ ορίζει ότι ο συντελεστής του αναλογικού ειδικού φόρου καταναλώσεως και το ποσό του παγίου ειδικού φόρου καταναλώσεως πρέπει να είναι οι αυτοί για όλα τα τσιγάρα.

Με απόφαση του 2012, η Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (αυτόνομη διοίκηση των κρατικών μονοπωλίων, AAMS) όρισε σε 115 % του βασικού ποσού τον κατ' ελάχιστο οφειλόμενο ειδικό φόρο καταναλώσεως για τα τσιγάρα των οποίων η τιμή λιανικής πωλήσεως είναι κατώτερη εκείνης των τσιγάρων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής.

Η ιταλική εταιρία Yesmoke Tobacco SpA, η οποία παρασκευάζει και εμπορεύεται τσιγάρα με τιμή κατώτερη εκείνης της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής, προσέβαλε την απόφαση της AAMS ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (πρωτοβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου της περιφέρειας Λατίου). Το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι η απόφαση της AAMS είχε όντως θεσπίσει εκ νέου κατώτατη τιμή μεταπωλήσεως των βιομηχανοποιημένων καπνών, γεγονός το οποίο, κατά την άποψή του, αντέβαινε στη νομολογία του Δικαστηρίου². Η απόφαση της AAMS, συνεπώς, ακυρώθηκε. Το Ministero dell'Economia e delle Finanze (υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών) και η AAMS άσκησαν έφεση κατά της αποφάσεως αυτής.

Με την προδικαστική παραπομπή του, το Consiglio di Stato (Συμβούλιο Επικρατείας, Ιταλία) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινιστεί εάν η οδηγία επιτρέπει εθνική ρύθμιση η οποία δεν προβλέπει τον ίδιο ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως για όλα τα τσιγάρα, αλλά ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως που ισχύει μόνο για τα τσιγάρα με τιμή λιανικής πωλήσεως κατώτερη εκείνης των τσιγάρων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι η οδηγία καθορίζει τις γενικές αρχές της εναρμονίσεως της διαρθρώσεως και των συντελεστών του ειδικού φόρου καταναλώσεως στα βιομηχανοποιημένα καπνά και έχει σκοπό να εξασφαλίσει την ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς καθώς και ουδέτερες συνθήκες ανταγωνισμού στον τομέα του καπνού. Η οδηγία προβλέπει, για όλα τα τσιγάρα (ανεξαρτήτως των χαρακτηριστικών και της τιμής τους), την υποχρεωτική είσπραξη ενός συνολικού φόρου που απαρτίζεται από δύο στοιχεία: έναν αναλογικό φόρο καπνού υπολογιζόμενο επί της μέγιστης τιμής λιανικής πωλήσεως και έναν πάγιο φόρο καπνού υπολογιζόμενο ανά μονάδα προϊόντος. Η οδηγία διευκρινίζει ότι ο συντελεστής του αναλογικού φόρου καπνού και το ποσό του παγίου φόρου καπνού πρέπει να είναι οι αυτοί για όλα τα τσιγάρα. Προαιρετικώς, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν έναν ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως στα τσιγάρα.

¹ Οδηγία 2011/64/ΕΕ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 2011, για τη διάρθρωση και τους συντελεστές του ειδικού φόρου κατανάλωσης που εφαρμόζονται στα βιομηχανοποιημένα καπνά (ΕΕ L 176, σ. 24).

² Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 2010, [C-571/08](#), Επιτροπή κατά Ιταλίας.

Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι ο εν λόγω **ελάχιστος ειδικός φόρος καταναλώσεως αντιπροσωπεύει ένα ελάχιστο όριο φορολογήσεως, κάτω του οποίου δεν μπορεί να υπάρξει αναλογική μείωση του οφειλόμενου φόρου.**

Εάν τα κράτη μέλη κάνουν χρήση της ευχέρειας που τους παρέχει η οδηγία να θεσπίσουν έναν ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως, η ρύθμιση αυτή πρέπει να εντάσσεται στο πλαίσιο που ορίζει η συγκεκριμένη οδηγία και δεν μπορεί να αντιβαίνει στους σκοπούς της. Η πρόβλεψη όμως διαφορετικών ελάχιστων ορίων φορολογήσεως βάσει των χαρακτηριστικών ή της τιμής των τσιγάρων θα επαγόταν νόθευση του ανταγωνισμού μεταξύ των διαφορετικών τσιγάρων και θα αντέβαινε, συνεπώς, στον σκοπό που επιδιώκει η οδηγία δηλαδή την εξασφάλιση της ορθής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς και ουδέτερων συνθηκών ανταγωνισμού.

Συγκεκριμένα, η τιμή λιανικής πωλήσεως των τσιγάρων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής στην Ιταλία είναι 210 ευρώ ανά χίλια τσιγάρα, ο δε συνολικός ειδικός φόρος καταναλώσεως ανέρχεται σε 122,85 ευρώ. Κατ' εφαρμογήν της ιταλικής ρυθμίσεως, στα τσιγάρα κατώτερης κατηγορίας των οποίων η τιμή είναι κατώτερη των 210 ευρώ επιβάλλεται ελάχιστος ειδικός φόρος καταναλώσεως 141,28 ευρώ (ποσά που ισχύουν για χίλια τσιγάρα)³.

Το Δικαστήριο αποφαινεται, συνεπώς, ότι η ιταλική ρύθμιση θεσπίζει ένα σύστημα με το οποίο το ποσό που εισπράττεται για τα τσιγάρα της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής, κατ' εφαρμογήν του συνολικού ειδικού φόρου καταναλώσεως, είναι κατώτερο του ποσού που εισπράττεται βάσει του ελάχιστου ειδικού φόρου καταναλώσεως για τα φθηνότερα τσιγάρα, γεγονός το οποίο συνεπάγεται τη νόθευση του ανταγωνισμού και αντιβαίνει στους σκοπούς της οδηγίας.

Το Δικαστήριο προσθέτει ότι η οδηγία λαμβάνει υπόψη τον σκοπό της προστασίας της δημόσιας υγείας, ιδίως όταν επισημαίνει ότι το επίπεδο της φορολογήσεως αποτελεί στοιχείο που επηρεάζει την τιμή των προϊόντων καπνού, η οποία με τη σειρά της επηρεάζει τις καπνιστικές συνήθειες των καταναλωτών. Συναφώς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η φορολογική ρύθμιση αποτελεί σημαντικό και αποτελεσματικό μέσο για την καταπολέμηση της καταναλώσεως των προϊόντων καπνού και, συνεπώς, μέσο προστασίας της δημόσιας υγείας. **Κατά συνέπεια, εφόσον τα εθνικά μέτρα λαμβάνονται στο πλαίσιο που ορίζει η οδηγία, δεν εμποδίζει αυτή τα κράτη μέλη να επιδιώκουν την καταπολέμηση του καπνίσματος και να διασφαλίζουν υψηλό επίπεδο προστασίας της δημόσιας υγείας με την είσπραξη ειδικών φόρων καταναλώσεως.**

Το Δικαστήριο καταλήγει ότι η οδηγία δεν επιτρέπει εθνική διάταξη η οποία δεν προβλέπει τον ίδιο ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως για όλα τα τσιγάρα, αλλά **προβλέπει ελάχιστο ειδικό φόρο καταναλώσεως που ισχύει μόνο για τα τσιγάρα με τιμή λιανικής πωλήσεως κατώτερη εκείνης των τσιγάρων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

³ Δηλαδή το 115 % των 122,85 ευρώ.